

odpovědnosti, a zkušenosti z pedagogického terénu potvrzují, že učitelé neumějí a částečně ani nechtějí odpovědnost předávat.

Vedení školy by mělo koordinátorovi žákovského parlamentu zajistit podmínky pro jeho práci – podle výpovědí ředitelů je tomu tak v necelých třech čtvrtinách základních škol a ve více než polovině středních škol (viz tabulka č. 7).

Tabulka 7

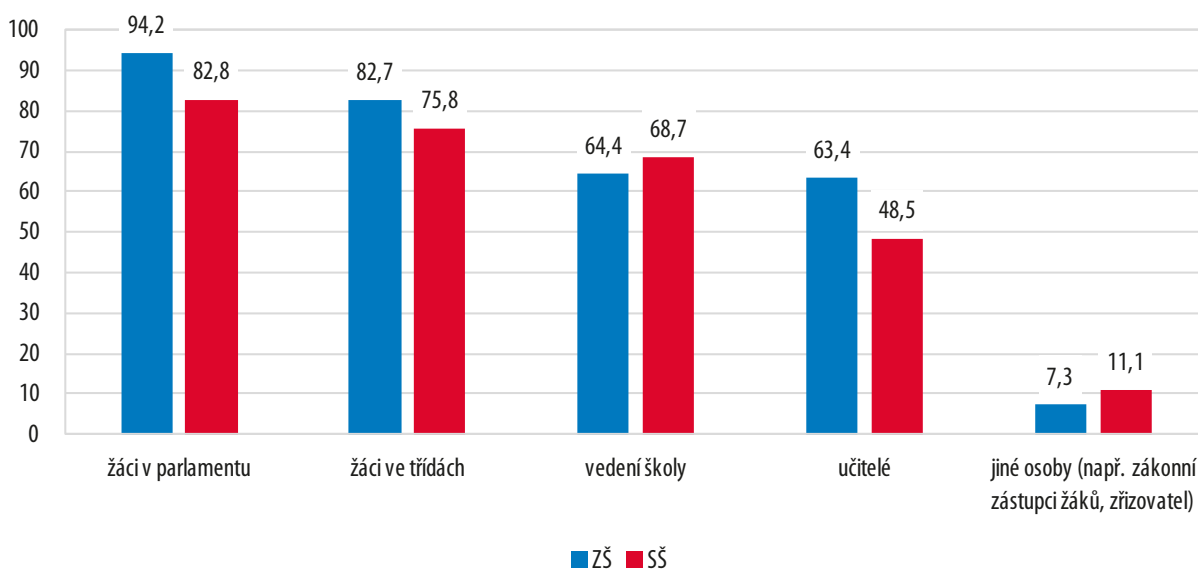
Způsoby zajištění podmínek pro práci koordinátora žákovského parlamentu – podíl škol (v %)

Způsoby zajištění podmínek	ZŠ	SŠ
Vytvoření zázemí pro komunikaci s členy žákovského parlamentu	53,6	37,7
Vytvoření prostoru pro pravidelnou komunikaci parlamentních témat s pedagogy	45,9	37,7
Materiální a finanční ohodnocení	44,8	28,6
Zanesení vzdělávacích cílů žákovského parlamentu do ŠVP	6,1	5,2
Snížení úvazku	0,6	5,2
Speciální podmínky zajištěny nemá	26,5	44,2

Nejčastěji je vytvořeno zázemí pro komunikaci s členy žákovského parlamentu a prostor pro pravidelnou komunikaci témat probíraných v žákovském parlamentu s ostatními pedagogy. Přestože jde o nejčastější způsoby podpory, existuje významný podíl škol, ve kterých koordinátoři tyto podmínky zajištěny nemají. V základních školách je koordinátorům poskytováno často také materiální a finanční ohodnocení, které bylo ve středních školách zaznamenáno jen v menší míře. Ostatní způsoby jsou využívány zřídka (např. žákovský parlament do svého ŠVP začlenila méně než desetina škol).

Graf 6

Autoři námětů na projekty (akce), kterým se žákovský parlament věnuje – podíl škol (v %)

Pro naplnění smyslu a role žákovského parlamentu je žádoucí, aby se žákovský parlament zabýval podněty, které pocházejí především od žáků, nikoliv pouze od vedení školy. Tak tomu je podle výpovědí ředitelů ve většině oslovených škol. Z grafu je patrné, že s náměty na projekty a aktivity parlamentu přicházejí nejen samotní členové parlamentu, ale také žáci, kteří členy nejsou, což odpovídá možnosti zapojení nečlenů ve většině škol (viz graf č. 4 v kapitole 2.1.1).

